

Ако еден ден
домот ми стане туѓ
и ми се одмили,
ќе морам да заминам
лажејќи се себеси
дека ќе го преболам.
Само почекајте ме
устава да ми онеми
и очиве да ми ослепат,
пред да изустам клетви
и пред да видам стреи
со гнезда напуштени.
Дури и слепа и нема
со душава ќе крикам
со лелек и со пискот
од скрб по домот.
Кога ќе премалам
и во сон ќе потонам,
тогаш одведете ме
таму под некое небо
туѓо и непознато.
Во едната дланка
ставете ми врзопче
со грутки црнозем
и леплива црвеница
од нашите ораници.
Во другата ставете ми
крст и гранче босилок,
а во пазувите синчец
за да го понесам небото
таму некаде далеку
под туѓото сивило.

Автор: Розита Христовска